

Beregszászi Harangszó

A Beregszászi Szent Kereszt Plébánia hírlevele

VII. évf. 29. szám – ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP - (2017.07.16.)

OLVASMÁNY Iz 55, 10-11 SZENTLECKE Róm 8, 18-23

Válasz: Jó földbe hullott a tanítás magja, és termést érlelt

A magvetőről szóló példabeszéd az első helyen áll az Isten országáról szóló sorozatban. Bizonyos értelemben megadja a programot Az ország hirdetése és valósítása mindig bele fog ütközni az emberek érdektelenségébe, könnyelműségébe, anyagiasságába és állhatatlanságába. Jézus tudja, hogy mire vállalkozik. Az Egyháznak is tudatában kell lennie, hogy küldetése nem könnyű. De Isten megtalálja számítását az emberek gyarlósága ellenére. Talál olyan talajt, amely bő termést hoz.

EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből (Mt 11, 25-30)

Abban az időben:

Jézus elment hazulról, és leült a tó partján. Hatalmas tömeg gyűlt össze, ezért beült egy csónakba, a tömeg pedig ott állt a parton. Ekkor példabeszédekben sok mindenre oktatta őket:

„Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az ég madarai, és ezeket mind megették. Némely szem kövek közé esett, ahol nem volt elég termőföld. Ezek hamar kikeltek, hisz nem volt mély a föld. Majd amikor a nap fölkelte és forrón tűzött, kiégték, mert nem volt gyökerük. Voltak szemek, amelyek tövisesek közé estek, és amikor nőni kezdtek, a tövisesek elfojtották őket. De a többi szem jó földbe hullott, és termést hozott: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat.

Akinek van füle, hallja meg!"

Ekkor odamentek hozzá tanítványai és megkérdezték: „Miért beszélsz hozzájuk példabeszédekben?" Ő így válaszolt: „Nektek adatott meg, hogy megismerjétek a mennyek országa titkait, nekik ez nem adatott meg. Mert akinek van, annak még adnak, hogy még több legyen neki; de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. Azért beszélek hozzájuk példabeszédekben, hogy nézzenek, de ne lássanak, hallgassanak, de ne halljanak, és ne értsenek, és így beteljesedjék rajtuk Izajás próféta jóvendőlése:

Hallván hallotok, és mégsem értetek,
nézván néztek, de mégsem láttok;
megkérgesedett ugyanis e népek szíve:
Fülükkel restül hallanak,
szemüket behunyják,
hogy a szemükkel ne lássanak,
fülükkel ne halljanak,
és a szívükkel ne értsenek,
s meg ne térjenek, hogy meggyógyítsam őket.

De boldog a ti szemetek, mert lát, és boldog a ti fületek, mert hall! Bizony, mondom nektek, sok próféta és igaz vágyott látni, amit ti láttok, – és nem látta; vágyott hallani, amit ti hallotok, – és nem hallotta.

Hallgassátok meg hát a magvetőről szóló példabeszédet!

Akik hallgatják a mennyek országáról szóló tanítást, és nem értik meg, azokhoz eljön a gonosz, és elragadja mindazt, amit a szívükbe vetettek Ez az, ami az útszélre esett. A kövek közé hullott mag pedig az, aki meghallgatja ugyan a tanítást, és szívesen be is fogadja, de az nem ver benne gyökeret, csak ideig-óráig él. Amikor a tanítás miatt szorongatás, üldözés éri, csakhamar eltántorodik. A tövisesek közé esett mag az, aki meghallgatja a tanítást, de a világi gondok s a csalóka vagyon elfojtja azt benne, és gyümölcs nélkül marad. Végül a jó földbe hullott mag az, aki meghallgatja, megszívleli a tanítást, és jó termést is hoz: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosai, a harmadik harmincszorosat."

A HÉT SZENTJE:

Július 18-án *Szent Hedvig* királynő emléknapiját üli Egyházunk. 1374. február 18-Krakkó, 1399, július 17. Hedvig Magyarországon született. Édesapja Nagy Lajos magyar király, édesanyja Boszniai Erzsébet volt. 1384-ben Lengyelország királynőjévé koronázták.

Férje a litván Jagelló Ulászló volt. Nevéhez fűződik a litván nép keresztény hitre való térítése. Tevékenyen részt vett az állam életében. Mint Litvánia apostola gondoskodott megfelelő személyekről, akik értették a megkeresztelt nép nyelvét, lelkületét, adottságait és jellemét. Prágában 1397-ben kollégiumot alapított litván teológusok számára, hogy ezzel is segítse a litvánok vallási életét. Leánya, Erzsébet Bonifácia szülésébe halt bele. II. János Pál pápa 1997. június 8-án itt avatta szentté. 2006 óta a Dunakanyar védőszentjeként tisztelik.

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2017 JÚLIUSÁBAN – BÍRÓ LÁSZLÓ PÜSPÖK LEVELE

Jó hogy végre hazajöttél – fogadta férjét a feleség –, nem bírok a gyerekekkel! Vacsoráztatás, fürdetés, a két nagy iskolai ügyei, közben egymást piszkálják, már majdnem megőrülök. Annyiszor kértelek, hogy intézd úgy ügyeidet, hogy legalább ebben az esti hajcihőben segítsél egy kicsit, de úgy látom, hiába! Drágám – vette át a szót a férj –, már százszor megbeszéltük, hogy én mindenben segítek, ha tudok, de te is tudod, hogy határidős munkám van, az irodában nincs segítségem, alig győzöm. Most is teljesen kimerült és farkas éhes vagyok, és te vacsora helyett szemrehányással vársz. De majd mindjárt rendet teremtek, ellátom ezeknek a haszontalan gyerekeknek a baját! Jaj, csak azt ne – válaszolt a konyha, a fürdőszoba és a gyerekszoba között rohangáló feleség –, mert akkor itt rögtön sírás és ordibálás lesz, éjfélig sem lesz alvás. Értem – mondta a férj –, te nem bírsz velük, ezért engem hibáztatsz, de azt nem viselnéd el, hogy én vegyem kezembe a dolgokat. A szóváltás közben aztán lassan minden rendbe jött, a gyerekek is kicsit megszeppentek, hiszen nem először hallották szüleiket vitatkozni. Csak azt nem értem – szólalt meg a feleség lezárva az aznap esti csörtét –, hogy a bátyámék hogyan oldják meg mindezt hat gyerekkel, békésen, derúvel, vidáman, mi pedig megszenvedjük mindennapjainkat a mi hármunkkal.

A barátság szabad elhatározással megvalósított személyes kapcsolat, alapja a kölcsönös rokonszenv és az arra épült értékelő szeretet, amely legtöbbször a nézetek és az értékelés azonosságában is megnyilvánul. Jézus az embert a szolga tudatlanságából kiemelte és mindent megosztva vele, amit az Atyától hozott, a barátjává tette:

„Már nem mondalak benneteket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátainknak mondalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15, 15) A legnagyobb barátság.” Ez a kapcsolat rendelkezik a jó barátság minden tulajdonságával, a másik javának keresésével, a kölcsönösséggel, a gyengédséggel, a stabilitással és a közösen megélt évek alatt kialakuló egymáshoz való hasonlósággal. A házasság azonban mindehhez hozzáadja a felbonthatatlan kizárólagosságot. A keresztény házaspár ugyanis rendíthetetlenül törekszik arra, hogy egész életüket együtt építsék fel és megosszák egymással. (vö. AL 123.) Amikor valaki másról beszélünk, szoktuk azt mondani róla: egy jó ismerősöm, vagy azt, hogy egy barátom. Mi különbözteti meg az ismeretséget a barátságtól? Mi teszi a házasságot a „legnagyobb barátsággá”?

A gyöngye vagy beteg szeretet, amely nem képes elfogadni a házasságot mint kihívást a mindhalálig tartó küzdelemre, újjászületésre, gyökeres megújulásra és újrakezdésekre, nem lesz képes megőrizni az elköteleződés magas szintjét. Enged az állandó növekedés folyamatát megakadályozó ideiglenesség kultúrájának. Örökké tartó szerelmet csak akkor lehet ígérni, ha felfedezzük a saját elgondolásiainknál nagyobb tervet, a Teremtőnek a mi örök boldogságunkra irányuló tervét. Ez a felfedezés ébren tartja azt a vágyunkat, hogy a teljes jövőt elajándékozzuk a szeretett személynek. Ahhoz, hogy egy ilyen szeretet képes legyen kiállni minden próbát, és mindenek ellenére hűséges maradjon, szüksége van a megerősítő és fel-emelő kegyelem ajándékára. (vö. AL 124)

Az egy férfi és egy nő közötti különleges, teljességre törekvő barátság csak a házastársi egységben valósul meg. Mindezen túl a házasság olyan barátság, amely magában foglalja a szenvedély sajátosságait, de mindig az egyre stabilabb és intenzívebb egység felé irányul. Mert nem csupán az életadásra alapított, hanem arra

is, hogy a házastársak kölcsönös szerelme fejlődjön és érlelődjön. Ez a szerelem egyedül az emberre jellemző jelenség, az akarat érzületével személytől személyre irányul, átfogja az egész személyt; ezért a test és a lélek megnyilatkozásait képes sajátos méltósággal gazdagítani, s ezeket a hitvesi barátság kiváltságos mozzanataivá és jeleivé nemesíteni. Ezt a szerelmet az Úr arra méltatta, hogy különleges kegyelmével és a szeretet ajándékával gyógyítsa, tökéletesítse és fölemelje. Ez az egyszerre emberi és isteni természetű szerelem a házastársakat szabad és kölcsönös gyöngéd érzellemmel és tettekkel bizonyított önajándékozásra vezeti, és egész életüket áthatja; sőt nagylelkű tevékenysége által maga is tökéletesedik és növekszik. Messze fölülmúlja tehát a pusztán erotikus vonzódást, amely ha önzésből fakad, gyorsan és szánalmasan elenyésczik. (GS 49) (folyt. köv.)

KELL-E FÉLNI AZ ISTENTŐL?

Istenfélelem. Valószínűleg nincs olyan hitét komolyan vevő keresztény, aki ne gondolkodott volna el már ezen a szón. Félni kellene Istentől? Amikor minden arról szól, hogy Isten leereszkedik hozzánk, gyöngéden, mint egy édesapa, vagy kisgyermek képében, mint karácsonykor, s minden módon szeretetét bizonyítja számunkra. Illés próféta is azt tapasztalta, hogy Isten nem volt a viharban, nem volt a földrengésben, hanem az enyhe szellőben. Akkor hogy létezhet egyáltalán ez a szó: istenfélelem?

Istenünk olyan szeretettel és alázattal viseltetik teremtményei iránt, amelyet más vallások hívei el sem tudnak képzelni. Mindeközben azonban nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy Istenünk a világ teremtője, akinek minden és mindenki a hatalmában van, s elég lenne, hogy ne akarja létezésünket, s máris megszűnnénk élni. Felfoghatatlanul hatalmas a mi Urunk. Amikor a gonosz számos diadalát tapasztaljuk a világban, jó belegondolni, hogy sok csatát megnyerhet, de a győzelem a legvégén Istenünké lesz, aki összemérhetetlenül hatalmasabb a gonosznál és annak földi szolgálójánál. De gondoltunk-e már arra, hogy Isten és a mi viszonyunkban ugyanúgy jelen van ez az „aránytalanság”?

Valamennyien láttunk már nagy vihart, csodáltuk a villámok fenséges, ám félelmetes játékát. Az ablakból nézve is ijesztő, hát még ha a szabadban vagyunk, kiszolgáltatva az elemek erejének. Önkéntelenül is meghajlunk, összehúzzuk magunkat. „Félelmetesen szép” – mondjuk, és egyszerre jár át bennünket a csodálat és a félelem. Valahogy így kellene az Istenre is néznünk. Tudva, hogy bár szeretettel, irgalommal viszonyul hozzánk, és soha nem próbál elérni erőszakkal, tudnunk kell, hogy meglehetősen, hiszen megvan hozzá a hatalma, az ereje, és az a felmérhetetlen különbség, ami Teremtő és teremtettye között van. Ha így tekintünk rá, minden a helyére kerül az életünkben. Tudjuk, ki a legfontosabb, meg fogjuk tartani parancsait, hiszen mindent bizalommal elhíhetünk annak, akinek ekkora hatalma van, mégsem használja kényszerítésre, hanem csendesesen ösztökél, hívogat bennünket, s egy darab kenyérben köztünk marad, hogy egyek lehessünk vele. S ez minden szépségével együtt félelmetes is: félelmetesen szép, mint a cikázó villámok. Eggyé lehetek vele? Én, a kis porszem a halhatatlan, ki-mondhatatlan erejű, fenséges Istennel? Igen. Azért, mert Ő így akarja. Szeretetével csalogat, hívogat magához, nem hatalmával. Csak az mondhat le a hatalmáról, akinek van is hatalma – azért is olyan óriási erejű az Ő gyöngédsége, mert erő van mögötte. Ezért térdelünk le előtte, akár a templomban, akár az eucharisztikus körmeneten a porban, ezért hajtjuk meg előtte fejünket, s lehetünk boldogok, hogy ezzel viszonzhatjuk az Ő gyöngédségét, szeretetünkkel, tiszteletünkkel adózhatunk az Ő szerető hatalmának. S ha sejtjük, ki Ő, nem fogunk sem tiszteletlenül elfordulni tőle, fittyet hányva törvényeire, parancsaira, sem azt mondani, hogy „én olyan bűnös vagyok, hogy még az Isten sem tud megbocsátani nekem”. Ki vagy te, aki ilyet mersz mondani? És ki az Isten? Szent Mihály főangyal neve úgy hangzik, mint egy csatakiáltás: „Mi-ka-él”, vagyis: „Ki olyan, mint az Isten?” „Féld az Istent” – hangzik el nemegyszer az Ószövetségben, amikor valakit a helyes cselekvésre buzdítanak. Ilyen jelentésben használják: „Térj észre! Lásd helyesen a dolgokat!” Hiszen ha megsejtjük (mert teljesen felfogni sosem leszünk képesek), ki az

Isten, rögtön minden a maga igazi jelentőségében fog megmutatkozni számunkra.

Hadd tegyem hozzá egészen konkrétan, hogy az istenfélelem sokszor eszembe jut akkor, amikor azt látom, hogy a templomban lassan nem lehet imádkozni, mert szentmise vagy szentségimádás előtt-után, sőt alatt is jönnek-mennek, beszélgetnek az emberek, miközben a végtelen fölségű Isten van jelen előttük az oltáron. Vajon aki ezt a tiszteletlenséget elköveti, birtokában van-e az istenfélelem ajándékának? Felfogja csak egy kicsit, ki is az Isten? Vajon ilyen viselkedés mellett milyen lelkülettel áldozik, vagyis egyesül azzal, aki előtt nem megrendülve borult le, hanem nem vett komolyan?

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; békét s egészséget teremt maga körül, okosságot ad és érteni tudást.” (Sir 1,14,18-19) A címben feltett kérdésre válaszolva: nem kell, sőt nem szabad Istentől félni, de kell félni Őt és szeretni Őt.

Pápai Zsuzsanna

PLÉBÁNIAI HIRDETÉSEK

- + Minden csütörtökön **engesztelő imaóra** a szentmise után.
- + Keddenként a **délutáni szentmise után** tartjuk a fél órás **szentségimádást**.
- + Júniusban minden szentmise előtt negyed órával a **Jézus Szíve litániát** imádkozzuk.
- + Az egyházközség **konyhai kisegítőt keres az ingyenkonyhára**. Jelentkezni a plébániai irodában!
- + A Szent Márton Egyházmegyei Karitás **ösztöndíj-pályázat**ot hirdet ukrain felsőoktatási intézményben tanuló magyar kárpátaljai diákok számára. Bővebb információ a www.caritas-transcarpathia.com web-oldalon.

IGENAPTÁR

Július 16. vasárnap: ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP

(Kármelhegyi Boldogasszony)

Iz 55,10-11; Zs 64; Róm 8,18-23; Mt 13,1-23

Július 17. hétfő

Kiv 1,8-14,22; Zs 123; Mt 10,34 - 11,1

Július 18. kedd: SZENT HEDVIG

Kiv 2,1-15a; Zs 68,3-34; Mt 11,20-24

Július 19. szerda

Kiv 3,1-6,9-12; Zs 102; Mt 11,25-27

Július 20. csütörtök

Kiv 3,13-20; Zs 104,1-27; Mt 11,28-30

Július 21. péntek

Kiv 11,10 - 12,14; Zs 115; Mt 12,1-8

Július 22. szombat: SZENT MÁRIA MAGDOLNA (ünnepe)

Én 3,1-4a vagy 2Kor 5,14-17 Zs 62 Jn 20,1-2,11-18

KERESZTELOŐ: Markitán Anna (2017.07.09.)

HETI MISEREND

Július 17. (hétfő):	08:00 - Beregszász.
Július 18. (kedd):	17:00 - Beregszász.
Július 19. (szerda):	08:00 - Beregszász.
Július 20 (csütörtök):	08:00 - Beregszász.
Július 21. (péntek):	08:00 - Beregszász.
Július 22. (szombat):	16:30 - Macsola. 17:00 - Beregszász.
Július 23. (vasárnap):	08:00 - Ardó. 10:00 - Beregszász.

BEREKSZÁSZI RÓMAI KATOLIKUS SZENT KERESZT PLÉBÁNIA

web: www.beregszasziplebania.org.ua

Felelős szerkesztő: Bunda Rita

Ukraina, 90200 Beregszász, Bethlen u. 2.

Tel./fax: +3803141-25113

e-mail: beregszasziplebania@gmail.com